

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: I.R.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. ledna 2015, č.j. MV-54247-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-77355-8/DP-2011 ze dne 21. března 2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti

na ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, ve které uváděl, že je přesvědčen, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, neboť její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Dále konstatoval, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Podle žalobce nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu s ust. § 174a a v rozporu s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány obou stupňů zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobce považoval tvrzení správních orgánů obou stupňů, že žalobce neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení uděleno, a že se žalobce nezdržuje dostatečně dlouhou dobu na území ČR, kdy v tomto spatřovali správní orgány mimo jiné nesplnění podmínky ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy, že *„Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.“* za nezákonná neboť z výroku rozhodnutí není tato návaznost zákonných ustanovení patrná a výrok je tedy v rozporu se zákonem neurčitý.

Dále namítal, že správní orgán konstatoval, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, aniž by přezkoumatelným způsobem uvedl, v čem spatřuje tuto překážku. Žalobce byl toho názoru, že správní orgány pochybily, když na základě sdělených informací dospěly k závěru, že v případě žalobce je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Uvedl, že aktuálně pobývá na území ČR se svou rodinou a ačkoliv se v době podání žádosti mohl zdržovat na území ČR o něco méně než nyní, nemůže to založit zjištění, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, neboť je nezbytné vycházet z povolení jako celku a celkové délky pobytu. Správní orgány a zejména žalovaná hodnotila omezený časový úsek, ačkoliv žalobce se na území ČR nachází již přes 5 let. Žalobce byl přesvědčen, že skutečnost, že se na území ČR zdržoval pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění, a to zejména v situaci, kdy předložil veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. V této souvislosti poukázal na pochybení žalované, která přesto, že rozhodovala o odvolání žalobce téměř 3 roky, naprosto nezohlednila zásadní změnu situace žalobce a jeho rodiny a především změnu délky jeho celkového pobytu na území a rozhodovala v příkrém rozporu se stavem, který zde byl v době vydání rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že skutečnost, že žalovaná byla de facto 3 roky nečinná, nemůže být příkládána k jeho tíži a v takovém případě při takto zásadním průtahu řízení, je žalovaná jistojistě

povinna zjišťovat stav, který zde je v době rozhodnutí, minimálně z důvodu bezprostředně hrozícího zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Pokud takto žalovaná nečinila, nelze ani s nadsázkou tvrdit, že by dostala požadavku § 3 správního řádu.

Žalobce namítal, že na území ČR trvale žije celá jeho rodina, a tedy případné neprodloužení jeho pobytu bude pochopitelně zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na naprosto nedostatečně zjištěný stav směrem k přiměřenosti rozhodnutí a přímý rozpor s ust. § 174a a především rozpor s ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že ministerstvo sice v případě taxativně vymezených podmínek zruší platnost víza, ale pouze v případě, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle žalobce v této situaci nemůže obstát odůvodnění správního orgánu I. stupně, jenž se přiměřeností rozhodnutí prakticky vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je co do odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života naprosto nedostatečné, v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a tedy nepřezkoumatelné, neboť je zřejmé že nalézací správní orgán tento aspekt, který je povinen v rámci řízení a rozhodnutí zhodnotit, naprosto vypustil.

Žalobce dále namítal, že žalovaná tuto nezákonnost postupu nalézacího správního orgánu neodstranila, ani nijak nepřezkoumala a to i přes to, že zákonnost postupu nalézacího správního orgánu je povinna vždy zkoumat ze zákona. Podle žalobce se žalovaná sama přiměřeností rozhodnutí sice okrajově zabývala, ale naprosto neakceptovatelným způsobem. Přiměřenost rozhodnutí hodnotila naprosto nepřezkoumatelným způsobem, kdy očividně vyšla z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ignorovala celou dobu pobytu žalobce, kdy své hodnocení přiměřenosti vztáhla na situaci, která zde mohla být před 3 lety. Žalobce dále konstatoval, že přiměřenost rozhodnutí je správní orgán povinen zkoumat po celou dobu řízení. Žalobce nemůže být perzekuován z důvodu nečinnosti správních orgánů, které několikanásobně překračují lhůty pro vydání rozhodnutí a chovají se v rozporu se zákonem. Žalobce byl tedy přesvědčen, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce považoval za nesprávný závěr žalované, že nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jestliže se žalobce v období před 3 -5 lety nacházel na území ČR pouze minimálně. Podle žalobce je nutné posuzovat tyto okolnosti v komplexu a nikoliv toliko izolovaně a především je nutné posuzovat stav v době konečného vydání rozhodnutí. Žalobce poukazoval na to, že má na území ČR mimo své rodiny rovněž mnoho přátel, a také fungující společnost. Nelze se tedy zaměřit toliko na skutečnost, že se nacházel před několika lety na území ČR minimálně, ale je nutno vidět rovněž fakt, že tento přijde postupem správního orgánu o veškeré vybudované zázemí a přátele, které si na území vytvořil a nebude moci se nadále věnovat veškerým rodinným a volnočasovým aktivitám, tak jak byl zvyklý. Nutnost vnímat zmíněný zásah v komplexu vyplývá prokazatelně i z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kde je vypočtena celá řada kritérií, která je nutno při posuzování přiměřenosti dle zákona o pobytu cizinců uvážit. Správní orgán se jimi však nijak nezabýval a toliko na základě jediného faktoru posoudil přiměřenost rozhodnutí, ačkoliv je to evidentně v rozporu se zákonem, neboť v takovém případě nepostupoval správní orgán na základě spolehlivě zjištěného stavu věci.

S ohledem na výše uvedené byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností.

Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a žalobci byly přiznány náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3, ust. § 89 odst. 2, ust. § 3 a ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí jakož i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo není v rozporu s výše uvedenými ustanoveními, a plně odkázala na napadené rozhodnutí.

K žalobní námitce, že v nepobývání žalobce na území ČR nelze shledat závažnou překážku pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců poukázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.1.2015 č. j. 11 A 75/2014 - 37, v němž je uvedeno, že: *„Žalobce jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlal-li žalobce podnikat na území České republiky s tím, že charakter, jeho podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníku řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.“* Žalovaná ke shora uvedenému uvedla, že v napadeném rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, v čem je spatřována závažná překážka pobytu účastníka řízení na území a závěry správního orgánu I. stupně tudíž byly v souladu se zákonem.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu žalovaná předně odkázala na napadené rozhodnutí a dále konstatovala, že požadavek pobytu na území ČR po dobu delší než 6 měsíců vychází ze samotného smyslu institutu dlouhodobého pobytu. V případě, že by žalobce hodlal na území pobývat po dobu delší 3 měsíců, pak by mohl požádat o prodloužení víza k pobytu nad 90 dnů. V posuzovaném případě však délka pobytu žalobce na území nedosahovala ani délky pro udělení víza nad 90 dnů předpokládané § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. po dobu delší 3 měsíců, jelikož pobýval na území pouze 63 dní. S ohledem na uvedené je žalobce schopen svou společnost řídit i ze zahraničí nebo prostřednictvím krátkodobých víz a není potřeba mu udělovat povolení k dlouhodobému pobytu. Dále žalovaná podotkla, že v posuzovaném případě byl dostatečně zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území a žádost byla v souladu se zákonem zamítnuta.

Nedůvodnou shledala žalovaná námitku, že byla správními orgány obou stupňů nedostatečně posouzena přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení ust. § 37

odst. 2 písm. b) a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a odkázala na stranu 4 napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce je přímo úměrná délce pobytu, po kterou žalobce na území ČR pobýval po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 93/2013-63.

K žalobní námitce spočívající v průtazích řízení žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 171/2012-4, kde je uvedeno, že: *„namítané průtahy nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnosti státního orgánu, kde pro procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu“*. S ohledem na shora uvedené žalovaná neshledala v průtazích v řízení vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

Žalobce prostřednictvím svého zástupce uváděl, že žalobní námitky byly vymezeny tak, jak jsou uvedeny v písemném vyhotovení žaloby. Žalobce přitom si je vědom toho, že jiná závažná překážka pobytu na území, která měla být důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, byla opakovaně řešena v rámci rozhodovací praxe jak Krajského soudu v Plzni, tak Nejvyššího správního soudu. Skutkový stav, byť nebyl v řízení před správním orgánem I. stupně dostatečně zjištěn, by mohl odpovídat kvalifikaci, kterou zvolil správní orgán I. stupně a následně žalovaný. Přesto odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť z něho jednoznačné úvahy o tom, že byla splněna podmínka pro daný postup, dovodit nelze. Úvaha správních orgánů je velmi jednoduchá, spočívá v tom, že žalobce na území České republiky v rámci posledního povoleného pobytu prokazatelně pobýval pouze 63 dní, což je natolik krátká doba, aby to umožňovalo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Součástí rozhodování a odůvodňování měly být i jiné skutečnosti, jako je např. samotný důvod takového pobytu na území domovského státu žalobce, způsob jeho podnikání, zda podnikání souvisí s povinností být i na území svého domovského státu, zajišťovat prostředky pro rozvoj toho podnikání a další skutečnosti, které odůvodňovaly jeho pobyt mimo území České republiky. Smysl a účel zákona o pobytu cizinců tak, jak o něm mluví žalovaný, není v zamezení dlouhodobých pobytů u cizinců, kteří zde nepobývají po určitou dobu, ale smyslem je zamezení pobytu cizinců těm, kteří opravdu nemají v nejmenším úmyslu pobyt konzumovat. V případě žalobce situace byla naprosto odlišná, on se pouze snažil zajistit si prostředky pro to, aby mohl se svým domovským státem v rámci české obchodní společnosti podnikat, což se mu také podařilo. V dnešní době jeho podnikání funguje velmi dobře, právě na základě původních investic, které spočívaly v tom, že musel zajistit prostředky a možnosti podnikat se svým domovským státem. Argumentace žalovaného a i správního orgánu I. stupně není jednoznačným způsobem přezkoumatelná a je nedostatečná. Naprosto zásadní je nečinnost

správního orgánu II. stupně, tedy žalovaného, který o odvolání rozhodl po téměř 3 letech. Nečinnost sama o sobě nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, ale v tomto případě tomu tak není. Nečinnost přímo souvisí se zákonností toho rozhodnutí. Příčinná souvislost spočívá v tom, že součástí rozhodování je hodnocení přiměřenosti napadených rozhodnutí a zde jiná situace byla v roce 2011 při podání žádosti a jiná situace tak v roce 2015 při rozhodnutí o odvolání. Žalobce se během této doby v České republice v podstatě usadil, jeho děti zde navštěvují školská zařízení, má na území České republiky i manželku a v podstatě zde začali žít daleko významnějším způsobem, než požadují správní orgány v rámci svých rozhodnutí. Tím, že se žalovaný zabýval odvoláním až po 3 letech, tak bylo povinností se aktuálním rodinným a soukromým životem žalobce zabývat. To žalovaný neučinil a v podstatě odkázal na skutkový stav, který byl v roce 2012, s tím, že sám se nějakým způsobem snažil nahradit odůvodnění správního orgánu I. stupně, které je v této souvislosti nepřezkoumatelné. Žalobce je přesvědčen o tom, že nečinnost správního orgánu, spočívající v rozhodování v téměř 3 leté lhůtě po odvolání, která podle zákona činí max. 60 dní, je na tolik zásadní vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je nutno poukázat ještě na jednu věc, kde by právnímu zástupci mohlo být vytýkáno, že se měl aktivně zapojit do doplnění spisového materiálu o aktuální situaci žalobce. V této souvislosti je nutno poukázat na plnou moc, kterou byl zástupce zmocněn k zastupování žalobce v řízení, kterou zástupce předkládal žalovanému dne 26. ledna 2015, což je shodou okolností den vydání rozhodnutí žalovaného. Jinými slovy, žalovaný čekal 3 roky, a jakmile nový právní zástupce, který měl v úmyslu doplnit skutkový stav ve věci a případně zvrátit to rozhodnutí, předložil plnou moc, tak vydal v ten samý den své rozhodnutí. Takový postup je naprosto neakceptovatelný a je v naprostém rozporu se všemi základními zásadami činnosti správního orgánu, které vyplývají zejména z ust. § 4 správního řádu a odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Žalobce v dalším plně setrval na podané žalobě.

Jednání před soudem proběhlo v nepřítomnosti zástupce strany žalované, která svoji nepřítomnost písemně omluvila.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně a včas napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 37 odst. 2 poslední věta zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 68 odst. 2 a 3 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 89 odst. 2 téhož zákona věty prvé odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Podle § 96 odst. 2 téhož zákona soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Příslušný správní orgán posoudí spisový materiál a podle potřeby zajistí vyjádření účastníků a správních orgánů, které řízení prováděly.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 obsahuje důvody výroku rozhodnutí, jakož i podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to ze str. 3 a 4, je dále zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s návrhy

a jednotlivými námitkami žalobce. Žalovaná se nevypořádala pouze s vyjádřením žalobce k podkladům řízení, neboť ten se k nim odmítl vyjádřit, jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce ze dne 29.2.2012, č.j.OAM-77355-7/DP-2011, když na otázku „*Chcete se k výše uvedeným podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit?*“ odpověděl, že: „*Ne, nechci se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí.*“. Soud dále konstatuje, že žalovaná se zabývala i tím, zda je prvoinstanční rozhodnutí v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, což je patrné i z toho, že sama v napadeném rozhodnutí uvedla, že: „*Komise přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., a dospěla k následujícímu právnímu závěru.*“

Žalobce dále namítal, že je nezákonné tvrzení správních orgánů obou stupňů, že důvodem pro neprodloužení povolení k pobytu je skutečnost, že žalobce neplní účel pobytu, pro který mu bylo povolení uděleno, a že se nezdržuje dostatečně dlouhou dobu na území ČR, v čemž spatřovaly správní orgány mimo jiné zřejmé nesplnění podmínky § 42 odst.1 zákona o pobytu cizinců, neboť z výroku rozhodnutí není tato návaznost zákonných ustanovení patrná a výrok je tedy v rozporu se zákonem neurčitý, kdy správní orgán de facto uvedl, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, aniž by přezkoumatelným způsobem uvedl, v čem tuto překážku spatřuje.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Žalobci bylo uděleno vízum č. R:FA1325022 k dlouhodobému pobytu s platností od 13.11.2009 do 12.11.2011. Dne 24.10.2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ve své žádosti pod bodem 15 uvedl, že účelem pobytu je podnikání - účast v právnické osobě. K žádosti připojil úředně ověřený výpis z obchodního rejstříku ze dne 19.10.2011, doklad o zajištění ubytování ze dne 21.10.2011, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků od Finančního úřadu v Karlových Varech ze dne 19.10.2011, Potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary, že žalobce není veden v evidenci registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti ze dne 19.10.2011, Potvrzení č. 23 vydané společností s ručením omezeným „BiznĚs-PartnĚr“, že žalobce pracuje v této společnosti jako vedoucí oddělení realizace a prodeje od 9.1.2006 do současnosti a dále cestovní doklad č. 715468995 s platností od 13.7.2011 do 13.7.2021 a cestovní doklad č. 63N5034107 platný od 14.1.2008 do 14.1.2013 se vstupními a výstupními přechodovými razítky, ze kterých vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR v rámci svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu v době od 27.8.2011 do 11.9.2011, od 23.4.2011 do 1.5.2011, od 25.6.2011 do 3.7.2011, od 29.3.2010 do 2.4.2010, od 27.9.2010 do 3.10.2010, od 14.3.2011 do 20.3.2011, od 17.10.2011 do 24.10.2011, od 9.11.2011 do 12.11.2011, z čehož je tedy zjevné, že žalobce se v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu na území ČR zdržoval celkem 63 dnů. Dne 29.2.2012 se konal výslech žalobce o jehož průběhu byl sepsán protokol č.j. OAM-77355-7/DP-2011. Při výslechu žalobce nejprve uvedl, že „*CelkovĚ za dobu dvou roků jsem v ČR pobýval asi 4 měsíce, protože jsem musel ještě být s rodinou*“ a poté, kdy mu byly předloženy jím k žádosti připojené a shora uvedené cestovní doklady, vypověděl, že: „*Mohl jsem se splést. Je možné, že jsem v ČR pobýval Vámi zmínĚných 63 dnů.*“ Při svém výslechu žalobce také uvedl, že pracuje na hlavní pracovní poměr, jako vedoucí oddělení realizace a prodeje ve společnosti „BiznĚs- PartnĚr“. Následně dne 24.10.2013 žalobce předložil žalované smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 29.8.2013 uzavřenou mezi ním a společností POSEIDON group s.r.o.

Žalobní námitka není důvodná.

V daném případě je nesporné a zároveň pro posouzení předmětné námitky podstatné, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 13.11.2009 do 12.11.2011 za účelem podnikání - účast v právnické osobě, kdy v rámci platnosti tohoto povolení pobýval žalobce na území ČR pouze 63 dní. Cílem zákona o pobytu cizinců je, aby cizinec, kterému byl povolen pobyt na území ČR, tento pobyt fakticky konzumoval, jak lze např. dovodit i z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů a hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu. Povolování dlouhodobého pobytu především slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání či např. studia. Účelem dlouhodobého pobytu zákonodárce zcela jistě neměl na mysli pouhé zapsání se do příslušného rejstříku, aniž by podnikatelská činnost nebyla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Smyslem zákona o pobytu cizinců, tedy není udělovat povolení k dlouhodobému pobytu cizinci, který jej nevyužívá, nebo jej využívá pouze ke krátkodobým účelům. Pokud cizinec získal povolení k pobytu k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu, také náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2014, č.j. 4 As 165/2013-50). Pravdou samozřejmě zůstává, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, kolik přesně musí cizinec v daném období pobývat na území ČR. Samotné posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech jednotlivého případu. V posuzované věci je žalobce jedním ze tří jednatelů obchodní společnosti POSEIDON group s.r.o., se sídlem Karlovy Vary, U Koupaliště 916/9, IČ 28019717, což vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku ve vztahu k této společnosti. Z obchodního rejstříku je dále zřejmé, že každý z jednatelů jedná jménem společnosti samostatně. Společnost tedy není vázána pouze na činnost a osobní jednání žalobce. Z Prohlášení č. 23 společnosti s ručením omezeným „Bizněs- Partnėrs“, se sídlem Samarská oblast, Novokujbyševsk, ul. 50-letija, Ruská federace je patrné, že žalobce po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl zaměstnán v této společnosti na hlavní pracovní poměr, což potvrdil i při svém výsledku dne 29.2.2012. Soud k tomu uvádí, že skutečnosti, že žalobce po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pracoval na hlavní pracovní poměr mimo území ČR ve společnosti s ručením omezeným „Bizněs- Partnėrs“, a že se v rámci svého posledního povoleného pobytu zdržoval na území ČR pouhých 63 dnů, vedou k logickému závěru, že zápis žalobce jako jednatele společnosti POSEIDON group s.r.o., v obchodním rejstříku je pouze formální a žalobce tak účel dlouhodobého pobytu, tedy podnikání na území ČR v rámci svého posledního povoleného pobytu, nenaplňoval. Soud se tedy ztotožnil s názorem žalované, že z jednání žalobce vyplývá pouze formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez faktické konzumace, přestože cílem zákona o pobytu cizinců je, aby cizinec, kterému byl povolen pobyt na území ČR, tento pobyt fakticky konzumoval. Soud považuje závěr žalované, že pokud cizinec nenaplňuje na území ČR účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, je na místě mu toto povolení k pobytu neprodloužit, neboť toto představuje závažnou překážku pro prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobému pobytu, za správný.

S ohledem na shora uvedené soud dále konstatuje, že to, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, resp. povolení k pobytu podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že v době povoleného dlouhodobého pobytu žalobce nepobýval na území ČR, lze považovat, za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť tím, že nepobýval na území ČR v době platnosti dlouhodobého pobytu, neplnil účel tohoto povolení. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69).

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že z výroku rozhodnutí není návaznost zákonných ustanovení patrná a výrok je tedy v rozporu se zákonem neurčitý. Při posouzení této námitky soud vycházel především z § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Správní orgán je povinen ve výrokové části správního rozhodnutí uvést právní ustanovení, podle nichž rozhodoval a nikoliv odůvodňovat či vysvětlovat jejich použití, resp. jejich vzájemnou návaznost, neboť toto by mělo být součástí až samotného odůvodnění správního rozhodnutí, neboť podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění mimo jiné, uvedenou úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu právní předpisů, což správní orgány obou stupňů v předmětném případě, jak vyplývá z odůvodnění jejich rozhodnutí, také učinily.

Neopodstatněnou soud shledal žalobní námitku, že správní orgán neuvedl přezkoumatelným způsobem, v čem spatřuje zjištěnou jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se zdržoval na území ČR pouhých 63 dnů v rámci doby platnosti posledního povoleného pobytu, kdy především v tomto spatřoval pouhou formálnost povoleného dlouhodobého pobytu bez jeho faktické konzumace, čímž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované je poté patrné, že se ztotožnila s názorem správního orgánu prvního stupně, když uvedla, že: „*Udělení dlouhodobého pobytu na území ČR bez jeho faktické konzumace po zákonem předpokládanou dobu pobytu ukazuje na jeho formálnost, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců, a z toho vyplývající závažnou překážkou pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*“ Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou nepřezkoumatelná, neboť z nich zřetelně vyplývá o jaká zjištění a úvahy se opírají závěry o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění skutečnost, že se na území ČR zdržoval pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, v situaci, kdy předložil veškeré náležitosti potřebné k vyřízení jeho žádosti. V posuzované věci, jak soud již shora uvedl, žalobce pobýval na území v rámci svého posledního povoleného pobytu 63 dní, kdy po celou dobu byl zaměstnán na hlavní pracovní poměr ve společnosti sídlící v Ruské federaci, kde žil zároveň se svou rodinou, jak vyplynulo z provedeného výslechu žalobce ze

dne 29.2.2012, při kterém mimo jiné uvedl, že zatím nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky. Soud dále uvádí, že žalobce jakožto cizího státního příslušníka tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Jestliže charakter podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje soustavnou fyzickou přítomnost cizince na území ČR a v posuzovaném případě, jak vyplývá ze shora uvedeného, nevyžadovala, neboť žalobce pobyl na území ČR v rámci svého povoleného dlouhodobého pobytu pouhých 63 dnů a navíc je jedním ze tří jednatelů společnosti, kdy každý podle výpisu z obchodního rejstříku jedná za společnost samostatně, nelze považovat za nesprávný právní závěr, ke kterému dospěly správní orgán obou stupňů, že udělení dlouhodobého pobytu žalobci na území ČR by bylo v daném případě v rozporu se smyslem zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce byla tedy zamítnuta z toho důvodu, že žalobce fakticky nekonzumoval po zákonem předpokládanou dobu jím udělený pobyt, což je zcela v rozporu se smyslem a účelem zákon o pobytu cizinců, a právě proto je pro daný případ zcela nepodstatné, že žalobce doložil ke své žádosti veškeré náležitosti potřebné k vyřízení jeho žádosti, neboť s ohledem na shora uvedené správní orgány nemuseli přistoupit k jejich posouzení.

Soud shledal nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaná pochybila, neboť přestože rozhodovala o odvolání žalobce téměř 3 roky, naprosto nezohlednila zásadní změnu jeho situace, a jeho rodiny především délku jeho celkového pobytu na území. Podle žalobce skutečnost, že byla žalovaná 3 roky de facto nečinná, nemůže být přikládáno k jeho tíži. Žalovaná byla v takovémto případě jistě povinna zjišťovat stav, který je v době rozhodnutí a pokud tak neučinila nelze tvrdit, že dostala požadavku ust. § 3 správního řádu. V posuzovaném případě byl správním orgánem prvního stupně v souladu s ust. § 3 správního řádu dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně na základě zjištěného stavu správně dospěl k závěru, že zde existuje jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR, která je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení jeho dlouhodobého pobytu. Soud dále uvádí, že povinností žalované v odvolacím řízení již nebylo zkoumat aktuální stav věci, její povinností bylo ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy. Soulad napadeného rozhodnutí se podle ust. § 96 odst. 2 správního řádu posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí, ale pro posouzení úplnosti zjištěného stavu věci je určující i předmět řízení. Tímto předmětem řízení byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Tato žádost byla podána dne 24. 10. 2011 a bylo proto nezbytné ověřovat právně významné skutečnosti ve vztahu k tomuto období, a ve vztahu k době předchozího povoleného dlouhodobého pobytu od 13. listopadu 2009 do 12. listopadu 2011. To také žalovaná učinila, a proto jejím postupem při rozhodování o odvolání žalobce nedošlo k porušení zásady materiální pravdy plynoucí z § 3 správního řádu.

Dále soud uvádí, že pro posuzování správnosti provinstančního rozhodnutí či jeho souladu s právními předpisy je již irelevantní, že žalobce začal po vydání rozhodnutí prvního stupně pobývat na území ČR více, než v rámci platnosti posledního povolení. V předmětném případě nejsou z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatné ani průtahy v řízení, neboť tyto lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci

jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu, tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu, pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 171/2002-41).

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že správní orgán se přiměřeností rozhodnutí prakticky vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je co do odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života naprosto nedostatečné, v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a tedy nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítal, že žalovaný tuto nezákonnost postupu prvostupňového orgánu neodstranil, ani nijak nepřezkoumal. Sám se jí okrajově zabýval, ale naprosto neakceptovatelným způsobem, neboť vyšel z nedostatečně zjištěného stavu. Dále uvedl, že je nutné posuzovat okolnosti v komplexu a nikoliv izolovaně a především hodnotit stav v době vydání konečného rozhodnutí. Soud neshledal v přezkoumávané věci porušení ust. § 37 odst. 2 věty poslední zákona o pobytu cizinců, podle kterého se při posuzování rozhodnutí o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí vypořádal s citovaným zákonným požadavkem sice ve stručné formě, nicméně jeho závěry odpovídají zjištěnému stavu věci, který vycházel především z předložených cestovních dokladů a z výpovědi žalobce ze dne 29.2.2012. Pregnantnější odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu poté uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, kdy tímto postupem v menší míře doplnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o své právní úvahy, což ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a naopak je to zcela akceptovatelné, neboť správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-108). Soud dále konstatuje, že důsledky vazeb žalobce na své dva syny a manželku, v souvislosti na zjištěnou dobu faktického pobytu a skutečnost, že se po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zdržovali na území Ruské federace společně s žalobcem, správní orgány tedy vyhodnotily způsobem, kterým přezkoumatelně vyjádřily, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR nemůže mít zásadní dopad do soukromého a rodinného života žalobce. K argumentaci žalobce, že mělo být žalovanou při vydání napadeného rozhodnutí přihlédnuto k aktuálnímu stavu a především k tomu, že se žalobce nachází na území ČR i se svou rodinou, soud opětovně uvádí, že žalovaná při svém rozhodování nemohla zohledňovat stav, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť byla povinna zkoumat soulad prvoinstančního rozhodnutí správními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání a nikoli v době vydání napadeného rozhodnutí, jak se mylně domnívá žalobce.

Nedůvodná je námitka žalobce, že správní orgán se nezabýval při posuzování přiměřenosti kritérii uvedenými v ust. § 174a a toliko na základě jediného faktoru posoudil přiměřenost rozhodnutí, i když je to v rozporu se zákonem, neboť v takovém případě nepostupoval správní orgán na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Soud uvádí, že správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán

nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2014, č.j. 8 As 109/2013-34). Jak již shora soud konstatoval, v posuzované věci závěry, ke kterým dospěly správní orgány obou stupňů při posuzování přiměřenosti rozhodnutí odpovídají zjištěnému stavu věci, který především vycházel z vlastních tvrzení žalobce a jím předložených dokladů.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl plný úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 15. prosince 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu